

עניני ספירת העומר (ג) ספירת העומר, מול שאר מצוות אמירה

לחזור: **תוס'** מנחות (שם, סוף ד"ה זכר) "עוד פסק ..."

או **רא"ש** פסחים (פרק י' סוף סי' מ"א), "ועוד כתב בה"ג ... עצמה היא"

ספר החינוך

ספר החינוך מצוה ש"ו (ד"ה מדיני המצוה)

[ביאור הלכה (סי' תפ"ט סע' ח', ד"ה סופר)]

- מה בולט (stands out) בלשונו של החינוך?

*If you only have a bit of time,
just focus on the
highlighted mekoros.*

מגן אברהם

גמרא מנחות (סוף סה:), "ת"ר ... אחד ואחד"

מגן אברהם על השלחן ערוך (סי' תפ"ט סעיף-קטן ב') או **משנה ברורה** (סעיף-קטן ה')

- מה הן ב' חידושי המג"א?
- מה קשה בהם?
- האם הם קשורים זה בזה?

בקשר לדברי המג"א לגבי שומע כעונה -

[ביאור הלכה (סי' תפ"ט סעיף א' ד"ה ומצוה)]

בקשר לדברי המג"א לגבי אנו מבין לשון הקודש -

[תחילת **משנה** סוטה (לב.) - ב' סוגי מצוות אמירה]

משנה מגילה (יז.), "לפחות עד ... אשורית יצא"

גמרא עלה (יח.) "אבל קורין אותה ... עד הנקודתיים"

רא"ש

ועוד כתב בה"ג שאם הפסיק יום אחד ולא סיפר שוב אינו סופר דבעינן תמימות. ואין נראה לר"י דכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא.

ספר החינוך

מדיני המצוה מה שאמרו זכרונם לברכה (מנחות סו.) שמצוה למנותן מבערב כדי שיהו תמימות, כמו שאמר הכתוב, תמימות תהיינה, ואמרו זכרונם לברכה אימתי הן תמימות, בזמן שמתחיל מבערב. ומכל מקום פירשו המפרשים שאם שכח ולא מנה מבערב, מונה למחר כל היום. ויש שאמרו שמי ששכח ולא מנה יום אחד, שאין יכול למנות עוד באותה שנה, לפי שכולן מצוה אחת היא, ומכיון ששכח מהן יום אחד הרי כל החשבון בטל ממנו. ולא הודו מוריניו שבדורינו לסברא זו, אלא מי ששכח יום אחד יאמר אמש היו כך בלא ברכה, ומונה האחרים עם כל ישראל. ומצוה מן המובחר למנות מעומד (פ"ז מהל' תו"מ ה"כג), ומברך אשר קדשנו וכו'. ומי שמנה בלא ברכה יצא, ואינו רשאי לחזור ולמנות בברכה. ויתר פרטיה במסכת מנחות.

מגן אברהם

(ב) **לספור לעצמו**: ואם ירצ' שומע הברכה מהש"ץ וסופר לעצמו דכל הברכות אף על פי שהוא בקי יוצא בש"ץ חוץ מב"ה וק"ש ותפלה (רשב"א בתשו' סי' קכ"ו) עיין סי' נ"ט ס"ד הרי דס"ל דעכ"פ צריך שיספור בעצמו וכמ"ש בגמ' וספרתם שתהא ספיר' לכל א' וא' כדרך שאמרו גבי לולב ולקחתם שתהא לקיחה לכל א' וא', ובב"י כתוב בשם הרשב"א שיוצא בספירות הש"ץ ע"ש וצ"ע ואפשר כיון דקיי"ל דשומע הוי כעונה ה"ל כאלו ספר הוא בעצמו ופשוט דמותו לספור בכל ל' ודוקא בל' שמבין ואם אינו מבין לה"ק וספר בלה"ק לא יצא דהא לא ידע מאי קאמ' ואין זה ספיר' כנ"ל:

משנה ברורה

(ה) **לספור לעצמו** - דכתיב וספרתם לכם משמע שהמצוה חל על כל יחיד ויחיד והנה משמע מזה דבספירה אינו כמו בשאר מצות התלוי באמירה לענין קידוש והבדלה וכיו"ב דאם שמע לחבירו ונתכוין לצאת דיוצא בזה משום דשומע כעונה והכא גילתה התורה דלא יצא כל כמה דלא ספר בעצמו אבל יש מאחרונים שכתבו דכונת התורה הוא רק דלא נימא דמצוה זו אב"ד לבד קאי כמו בשמיטין ויובלות דכתיב שם וספרת לך אלא קאי אציבור אבל באמת אם שמע מחבירו שספר והתכוין לצאת וגם חבירו כוון להוציא יצא כמו בכל מקום דקיי"ל שומע כעונה וכל זה בספירה אבל בברכה שמברכין על הספירה דכו"ע אפשר לצאת ע"י חבירו אפילו הוא בקי וכמו בכל הברכות מיהו מנהג בכל ישראל שכל אחד מברך וסופר לעצמו ואין סומכין על הש"ץ. כתבו האחרונים דספירה מותר בכל לשון ובלבד שיבין אותו הלשון ואם אינו מבין אפילו סיפר בלשה"ק אינו יוצא דכיון דלא ידע מאי קאמר אין זה ספירה:

ליתר עיון: **שו"ת דבר אברהם** (חלק א' סי' ל"ד), **שו"ת אבני נזר** חלק יורה דעה (סי' רמ"ח אות ג'),
שו"ת בצל החכמה (חלק ה' סי' ק')